

Szívbéli nehézségeim E. I.-vel

Orbán Viktor „idegenszerűnek mondta a Horn-kormányt, tudatosan nemzetellenes kártevőknek a szabaddemokratákat” – írja **Eörsi István** *Szakmai nehézségeim Orbán Viktorral* című cikkében, majd így folytatja: „Több évig tartott, míg rájöttem arra, hogy balek vagyok, mint minden publicista, aki ilyenkor háborogni kezd. Komolyan vettük tartalmilag, holott ő az ilyen huncut megfogalmazásokkal csupán a pártjaikból kiábrándult jobboldali szavazókat akarta megnyerni. Meg is nyerte őket.”

Hát nem tiszta örület? **Eörsi István** tudja, hogy „balek”. Tudja, hogy helytelenül cselekszik, ha újra meg újra ideidézi például Orbán Viktor ideologikus szörnyűségeit, „huncut megfogalmazásait”; és mégis megteszi. Újra meg újra. Már ha valaki esetleg elfelejtette volna, tessék: a Horn-kormány idegenszerű, a szabaddemokraták nemzetietlen kártevők! Szögezzük le, tehát: **Eörsi István** nem is „balek” tulajdonképpen, hanem *par excellence* publicista. A publicista „baleksága” szükségszerű. Írni kell folyvást, írni és polemizálni. Ámde, sajnos, mostanában Orbán Viktor ellen nehéz érvelni: „szakmai nehézség” lengi őt körül. Nos, akkor a leleményes publicista földézi magában a rég elfelejtett polgári melódiát, és veri hozzá az obligát nagydobot. Mivel dobolni is muszáj. És nem elsősorban honoráriumilag, hanem mentálisan, emocionálisan. Benne lenni a való életben. Hüvelykujjat ütőéren tartani. Szellemileg involválódva, idegenszerűzésre ráhangolódva, görcsösen tartani.

Mármost az a bolond nagy helyzet, hogy a nem elhivatott, nem főhivatású megszólaló, bizony, megengedheti magának az intranzigencia luxusát, ergo csak azokkal forszírozza a nyilvános vitát, akiket intellektuálisan is és morálisan is respektálni képes; s aminek értelmében a politikusok zöme, a sumákoló, hazudozó hatalmi machinátorok serege legfőljebb kigúnyolandó; no, ritkán persze, s amennyire lehet, élesen, szarkasztikusan. (Az amatőrizmus

diszkrét bájának jegyében.) Mert, azt hiszem, komolyan kéne vennünk József Attila megállapítását, amely szerint bizonyos „őspatkány” tevékenykedik közöttünk. Nem autentikus immár a „nagydob” metafora. Vagyis az „őspatkány”, a „meg nem gondolt gondolat” megfogon valahol a világban, életre kél, hosszú, randa, gyűrűs farkat von maga után, megszörösödik a „pártjaikból kiábrándult jobboldali szavazók” lelkében, megbúvik valamely fő-főpolitikus fondorlatában, majd, hipp-hopp, „átszalad” onnan a tekintélyes publicistába. És viszi a testén az „új gyalázatot”. A „csak meghalni sikerülést”. Emberről emberbe szaladva. A többit már tudjuk: a publicista nekikeseredik, baleknek véli, baleknek hirdeti tenmagát, de azért mégiscsak veri a dobot, veri keményen, mivel hogy konkrét „őspatkány” költözött beléje.

Régóta merengek rajta: vajon kinek jó ez? Azt gondoltam rezignáltan, talán a publicistának magának, hisz ugyebár jövedelmet húz a József Attila-i értelembe vett „belezabálás” tényéből. De lám, **Eörsi Istvánnak** sem igazán jó az ilyesmi, lám, benne is űzi egymást a „bosszúállás vágya” és a lelkiismeret. (Orbán Viktor pedig a markába göcög. Meg a Torgyán markába is bele.)

Hát nem inkább föl kéne szabadulni már? Tészem azt a jámbor olvasóval kommunikálván publicisztikailag, és nem annyira szegény Tengerész Mukival például. Tényleg, tulajdonképpen ki a bánat az a Tengerész Muki? Mi benne a nagyon félelmetes? Hogy személyisége ma is név szerint megemléltendő.

„Ím itt vagyunk, gyanakvón s együtt, az anyag gyermekei. Emeljétek föl szívünket! Azé, aki fölemeli.” Kérdezem tehát **Eörsi Istvántól**, talán egy kicsit túl szemtelenül is, de megkérdezem: lehet-e szíveket fölemelni, ha a hivatásos fölemelőnek fölemelés közben szakmai nehézségei támadnak nevezett Orbán főminiszter úrral?

Vágréti László
közírő